

Manuscript

Leef!

Wendy de Liefde

Copyright © Wendy de Liefde

Toen ik vanochtend opstond, had ik duizend scenario's in mijn hoofd over hoe deze dag zou kunnen verlopen. Maar wat er zojuist is gebeurd, hoorde daar absoluut niet bij. Nog totaal verward trek ik de logge deur achter me dicht. Voorgoed, zo blijkt nu.

'Het spijt me Cher, ik moet je laten gaan. Maar dat opent ook weer nieuwe deuren, toch?' De woorden van Kai – mijn ex, en blijkbaar nu ook ex-werkgever – galmen vannacht geheid nog door mijn hoofd.

Fucking hell, ik ben gewoon ontslagen. Hoe kan hij me dít aandoen?

Eenmaal op de bestuurdersstoel van mijn Twingo laat ik mijn hoofd achterover vallen. Waar ik volgens mijn beste vriendin en ex-huisgenote Tamar al jank als de melk op is, voel ik nu vooral woede. Woede? Lááíend ben ik.

Hè? Dit kan hij niet maken! Vraag of je op z'n minst nog een maandje mag blijven, zodat je tijd hebt om wat nieuws te zoeken.

Nee dank je, nu kan-ie door de stront zakken ook. Maar hij krijgt nog wel spijt, Tam. Keep you posted, beloofd.

Ik sluit af met een hartje, vergrendel mijn telefoon en draai de weg op.

Eenmaal thuis plof ik op de bank, doodmoe van de rollercoaster die non-stop loopings in mijn hoofd maakt. Vanmorgen had ik Tamar nog voor de grap geappt dat ik mijn proeftijd overleefd had. Wist ik veel dat ik daarmee mijn lot aan het jinxen was...

Als verdoofd staar ik naar het plafond. *Ik sta op straat. Hij zet me godverdomme gewoon op straat!* Letterlijk zelfs.

Vorig jaar herfst was ik spontaan in janken uitgebarsten toen Tamar vertelde dat ze naar Amerika wilde. Tuurlijk, ik gunde haar en haar vocale talent een betere toekomst dan de kansen die ze haar hier in Nederland gaven. Maar ik wist ook direct wat dat voor mij betekende: ik kon ons gezamenlijke appartement aan de rand van het dorp, met zijn

authentieke en suite-deuren, sierlijke plafondornamenten én met uitzicht op de gracht, met mijn schamele bakkersloontje onmogelijk in mijn eentje betalen.

Onmogelijk.

Toen belde Kai, mijn ex. Of ik interesse had in een baan als marketeer bij Cosmo Events, het bedrijf dat hij een paar maanden eerder met zijn neef was begonnen. Ik twijfelde. Was net klaar met mijn opleiding Communicatie, maar had eigenlijk al tijden andere ambities. Ik ben geboren om te zingen. Dat wist ik al toen ik als klein meisje jarenlang mijn echomicrofoon van anderhalve gulden verkoos boven Barbie. Toen ik op de middelbare school vooral noten wilde leren lezen – de rest boeide me niet. Maar vooral toen ik als elfjarig meisje een minutenlange staande ovatie kreeg na het vertolken van Claptons *Wonderful Tonight*, op de bruiloft van onze burens. Dat was echt niet alleen omdat ik er met mijn blonde pijpenkrullen zo verdomd cute uitzag.

Jammer genoeg heb ik nooit de ballen gehad mijn droom na te jagen. Zoals Tamar. Daarom had ik het aanbod van Kai uiteindelijk toch met beide handen aangegrepen. Ik moest wel, wilde ik mijn geliefde huisje houden. Zingen kon altijd nog. Kai werd de Held van het Jaar – tot vandaag. Nog altijd vol ongeloof denk ik terug aan een klein uur geleden, aan het moment dat hij me de bons had gegeven. Genadeloos. Nou ja, hij had me een meelevende blik toegeworpen, maar oprecht was die allesbehalve geweest. Daarvoor ken ik de beste man te goed.

Ik sta op straat. De zin blijft als een vastgelopen langspeelplaat door mijn hoofd spoken. En dat alleen maar omdat Hautaine Harry deze eerste cruciale maanden van de start-up toch liever investeert in een salestijger in plaats van in iemand die met stukjes schrijven de eerste pagina van Google probeert te halen. ‘Stukjes schrijven’, zo had hij het letterlijk verwoord. De eikel. Het ergste is nog dat ik juridisch gezien geen poot heb om op te staan: mijn contract is op 2 januari ingegaan, dus ja, 1 februari 16.20 uur is feitelijk gezien nog steeds maand één.

En nu? Nu moet ik dus een andere manier zien te vinden om rond te komen. Ondanks dat we al even uit elkaar zijn, voel ik me harder genaaid door Kai dan ooit.

Met de frustratie nog gierend door mijn lijf loop ik naar de keuken om een kop thee te zetten. Terwijl ik wacht tot het water kookt, staar ik dromerig door het raam naar de straat, waar een paar mannelijke leeftijdsgenoten verschillende dozen uit een verhuishagen laden.

Even laat ik me afleiden door een van hen. Of eigenlijk door de glanzende donkerbruine lokken die beurtelings over zijn schouders zwieren. *Zooo... How you doin'?* schiet er door mijn hoofd – al heeft hij eerder wat weg van Tarzan dan van Joey uit Friends. Dan verdwijnt de goddelijke verhuizer naar binnen en verschijnt Kai weer direct op mijn netvlies. Opgefokt van alleen al de gedachte aan hem neem ik, terug op de bank, zo'n grote slok van mijn thee dat ik direct mijn tong verbrand. *Tuurlijk, dat kan er ook nog wel bij.* Ik zucht hard, al weet ik dat niemand me kan horen.

Kut-Kai.

Dan schrik ik op als de bel gaat en direct de stem van Dré Hazes de ruimte vult. *'Pak alles wat je kan, en ga-ah-ah-ah...'* Hè? Wie kan dat zijn? Als ik de voordeur open doe, schiet mijn hart zowat mijn borstkas uit. Ook Tarzan zelf lijkt even de weg kwijt, al vermoed ik dat dat komt door mijn nogal excentrieke deurbel.

'Eh, was dat Hazes?' vraagt hij. Zijn hoofd houdt hij een tikkeltje schuin. Tegelijkertijd kijkt hij me strak aan.

Holy crap, die ógen. 'Eh ja, scherp.'

'Goede smaak,' grinnikt de man, die zich voorstelt als Tobias en van dichtbij zo mogelijk nog onweerstaanbaarder is in zijn verwassen skinny en zwarte T-shirt. Zijn T-shirt waar – zo valt me op nu hij zonder jas voor me staat – twee behoorlijk gespierde bovenarmen uit piepen. Mijn blik dwaalt er onbedoeld naar af, en daarna naar de donkere stoppels die zijn volmaakt gewelfde lippen omlijsten.

Dan houdt hij zijn handen verontschuldigend omhoog en schrik ik op uit mijn gedachten. Mijn jukbenen zetten het direct op een gloeien. 'Sorry voor mijn sarcasme buurvrouw, dat was niet zo netjes.' *Zei hij nou 'buurvrouw'?* 'Ik, eh, had geloof ik een ander type verwacht bij dit genre.'

Beschaamd kijk ik naar mijn Vans. 'No worries. Guilty pleasure van mijn huisgenoot en mij. Ex-huisgenoot,' verbeter ik mezelf, terwijl zijn lichtbruine kijkers de mijne weer volledig inpakken. 'Ze is in december naar Amerika vertrokken, hoopt daar door te breken als zangeres. Hier in Nederland boekt ze nog weinig succes. Anyway, lang verhaal,' onderbreek ik mijn nerveuze geratel, 'wat kan ik voor je doen?'

2

Hoewel niet Tobias, maar zijn beste vriend Bram het appartement boven het mijne blijkt te betrekken, heb ik de volgende ochtend energie voor tien. Ondanks gisteren. Vanmorgen was ik al vroeg uit de veren om bij de plaatselijke supermarkt een rol vuilniszakken en andere benodigheden voor De Grote Winterschoonmaak te scoren. Iets met een opgeruimd huis en een opgeruimd hoofd.

Jammer dat die kut-Kai me vandaag niet kan zien stralen.

Een uurtje na thuiskomst zit ik al lekker in een schoonmaakflow. Ik ben op de steigerhouten eettafel geklommen om zeker te weten dat ik elk ranzig plekje in mijn modern-romantisch ingerichte huis meepak. Om efficiënt te kunnen werken en niet steeds naar de keuken te hoeven lopen, heb ik een theedoek achter een lus van mijn broekriem gepropt. Een emmer sop staat naast me op een stoel. Mijn haar zit rommelig maar praktisch in een knot bovenop mijn hoofd, op zijn plek gehouden door een verwassen bloemenhaarband.

'Filled with catastrophe, but she knows she can fly away,' begin ik te neuriën als ik met Alicia Keys op de achtergrond mijn stofdoek langs een van de hanglampen boven de tafel laat gaan. Dan volgt de climax. *'This. Girl. Is on fireeeee,'* zing ik de klassieker schaamteloos mee, een afwasborstel als microfoon gebruikend.

Als ik een paar momenten later van tafel wil klimmen (en mezelf afvraag waarom ik deze klus in vredesnaam in een skinny jeans moest uitvoeren), hoor ik een bekende stem.

'Dat klonk best goed!'

Ik draai me om. 'Tobias, hoi!' komt er ietwat gegeneerd uit. Ik zit nog steeds op mijn knieën op het tafelblad en voel zijn ogen in mijn billen branden. Snel spring ik op de grond. 'Is de suiker alweer op?' vraag ik op flirterige toon als ik voor hem in de deuropening sta. *Blijkbaar stond de deur nog op een kier.* 'Ik heb je gisteren een hele nieuw pak gegeven!'

'Nee hoor,' lacht hij zijn tanden bloot. Perfect bloot. Zijn elleboog leunt nonchalant tegen de deurpost. Het kost me wederom de grootste moeite me niet te laten betoveren door zijn appetijtelijke voorkomen. 'Ik kwam op dat gouden keeltje van je af. Zing je vaker? Je naam verraadt van wel.'

'Niet echt.'

'Ik geloof er niks van.'

‘Nou ja, alleen tijdens het schoonmaken, dan. Of onder de douche.’ Bij het uitspreken van die laatste woorden zie ik Tobias’ blik naar mijn decolleté afglijden. Een warme golf trekt door mijn lichaam als bedenk wat ik allemaal met deze kerel zou willen doen onder diezelfde hete stralen.

‘Zonde,’ is het enige wat hij zegt.

‘Vind je?’

‘Ja. Als ik het zo hoor, had je met je vriendin mee moeten gaan naar de US. Of misschien ook niet, want anders had je me nu niet alsnog een bak koffie kunnen aanbieden.’

Een paar minuten later zitten we samen op de bank. Ik vroeg of dat wel mocht van Bram, maar volgens Tobias heeft die deze ochtend genoeg hulpstroepen – en kon hij zelf wel een Nespresso gebruiken tussen de teleurstellende koppen oploskoffie door.

Gek genoeg voelt het meteen vertrouwd. Gepassioneerd praat Tobias over zijn werk als begeleider in de jeugdzorg en muziek als zijn onmisbare uitlaatklep. Mijn hart maakt een klein sprongetje als hij vertelt met Bram en nog twee vrienden in een coverband te spelen. Ik kan niets anders dan vol bewondering naar hem luisteren. *Dagelijks doen wat je gelukkig maakt. Ik kan er alleen maar van dromen.*

Dan vertel ik hem over mijn onverwachte ontslag, en hoe ik nu als een gek op zoek moet naar iets nieuws. Binnen een maand, langer kan ik het met mijn karig gevulde spaarpot niet uitzingen. ‘Dit paleisje moeten loslaten is mijn grootste nachtmerrie,’ sluit ik somber af.

‘Maar waarom ga je dan niet zingen? Professioneel bedoel ik?’

‘Nee joh, gek. Ik kom qua talent niet eens in de buurt van Tamar!’

‘Zegt wie?’

‘Eh, ik?’

‘I rest my case.’ Tobias zet zijn lege kopje weer terug op de marmeren salontafel en staat tot mijn verbazing al op om te vertrekken.

‘Jij gaat weer aan de bak?’ vraag ik, vurig hopen dat de teleurstelling in mijn stem hem niet opvalt.

‘Ja, maar op één voorwaarde.’

Ik kijk hem vragend aan.

‘Dat jij vanavond met onze band komt optreden.’

3

Tobias had gelijk, denk ik wanneer er een luid applaus klinkt zodra de laatste noten over mijn lippen zijn gerold. Nu pas durf ik de bomvolle zaal in te kijken. Het publiek joelt het uit en even voel ik me weer dat meisje van elf. Ik heb het gewoon gerockt, mijn eerste optreden ever! Oké, met een beetje hulp van de Sambuca waarmee we vooraf op een geslaagde avond hadden geproost, maar toch. *Ik heb gewoon gezongen! Gezongen voor publiek!*

De adrenaline racet een klein half uur later nog volop door mijn aderen. Mijn hoofd voelt licht en ik besluit buiten de verkoeling op te zoeken. Al krijg ik het alleen maar warmer als ik daar Tobias aantref, leunend tegen een heater. Hij is druk in gesprek met een van de kroeggasten, die zodra hij mij in het vizier krijgt zijn sigaret uit drukt en terug naar binnen loopt.

‘Daar is ze hoor, onze ster van vanavond!’ Tobias geeft me een high five en gebaart naar een picknicktafel verderop. ‘Daar even chillen?’

Ik knik en loop achter hem aan.

‘Hoe vond je het?’ vraagt hij als we naast elkaar zitten, met onze ruggen leunend tegen het tafelblad. Zijn dijbeen rust tegen het mijne. Op zijn slaap glinstert nog een zweetdruppel in het licht van de lantaarn.

‘Volgens mij wel goed!’

Hij schudt lachend zijn hoofd. ‘Nee, smartass. Ik vroeg niet hoe je het vond gáán, maar hoe je het vónd.’

‘O. Eh, ja, verrassend leuk! Ik dacht dat ik bloednerveus zou zijn, maar ik moet zeggen dat ik me tussen jullie mannen als een vis in het water voelde.’

Tobias glimlacht. ‘Mooi.’

‘Al vond ik het ergens jammer dat ik *Sex on Fire* met Dion deed in plaats van met jou.’ Hoewel ik na deze bekentenis het liefst onder de grond zou verdwijnen, beveel ik mezelf hem recht aan te blijven kijken. Totaal uit mijn comfortzone schuif ik nog een stukje dichtert tegen hem aan. Dan laat ik mijn tong sensueel over mijn onderlip glijden.

Dit keer is het Tobias die vuurrood wordt. ‘Ik kan niet zoenen. Eh, zingen. Mijn kracht ligt bij –’

Ik laat hem zijn zin niet afmaken en druk mijn mond vol overtuiging op de zijne.

Hot as a fever, rattling bones

I could just taste it, taste it

If it's not forever, if it's just tonight

Oh, it's still the greatest, the greatest, the greatest

Vanaf het moment dat onze lippen elkaar raken, zitten zowel die als onze handen overal en nergens. Al snel zijn we het erover eens dat we onze afterparty beter naar mijn huis kunnen verplaatsen, voor we de rest van het weekend hoofdonderwerp van gesprek zijn in het dorp.

Eenmaal op mijn slaapkamer struikel ik bijna over mijn eigen voeten als ik me gehaast van mijn kleding ontdoe. Ik vervloek mijn skinny jeans voor de tweede keer vandaag en help Tobias uit de zijne. Hijgend laten we onszelf op mijn bed vallen. *Caramba, hoe sexy kun je zijn*, denk ik terwijl mijn poedelnaakte bedpartner bovenop me kruipt en in al zijn enthousiasme de lamp van mijn nachtkastje trapt.

‘Sowwy!’ murmelt hij bijna onverstaanbaar terwijl onze tongen nog altijd de bachata met elkaar dansen. Bij wijze van antwoord trek ik zijn harige borst nog wat steviger tegen mijn boezem aan en vouw ik mijn kuiten om zijn middel, waarmee ik zijn heupen tegen de mijne laat kronkelen. We rollen in dezelfde positie om zodat Tobias onderop komt te liggen – en dan klinkt er een harde bonk.

‘Verdomme, Cher, doe eens open!’ Nog een bonk.

Ik open mijn ogen. *Waar ben ik?* Gedesoriënteerd kijk ik om me heen. Rechts van mijn bed zie ik mijn slimme nachtlamp staan, die aangeeft dat het tien over tien in de ochtend is. Hij is nog volledig intact, wat me zo mogelijk nog meer verwacht.

Hè? Maar die was toch...

‘Cher! Open die deur!’

Ik herken de stem nu duidelijk, stap uit bed en draai het sleuteltje in het slot om.

Tamar kijkt me not amused aan. ‘Jezus chick, lag jij in coma ofzo?’ Ze houdt mijn mobiel, die ik blijkbaar in onze gezamenlijke woonkamer had laten liggen, geïrriteerd omhoog. ‘Kai heeft al minstens dertig keer gebeld. Ik heb niet opgenomen, want het zijn mijn

zaken niet, maar misschien moet je je maar ziek melden vandaag. Je ziet er nogal eh, verkreukeld uit.'

'Thanks,' is het enige wat ik kan uitbrengen als ik de telefoon van haar overpak.

In plaats van terug de woonkamer in te lopen, blijft Tamar in de deuropening staan.

Langzaam dringt de werkelijkheid tot me door.

'Tam?' vraag ik als ik weer in bed ben gekropen. Mijn telefoon heb ik op het nachtkastje gelegd.

'Ja?'

Hoe ga ik dit brengen? 'Hebben wij een nieuwe bovenbuurman?'

'Bovenbuurman? Pff, I wish,' verzucht ze, terwijl ze met haar ogen rolt. 'Het wordt tijd dat die ouwe zeikerd van een Berends eens oprot.'

'Dus je bent niet toevallig laatst een paar knappe gasten met verhuisdozen tegengekomen?'

Ze fronst haar wenkbrauwen.

'En jij hebt ook geen plannen om naar het buitenland te gaan? Om daar door te breken, bedoel ik. Amerika of zo?'

'Knappe gasten? Amerika? Wat lul jij nou? Voel je je wel goed?' Ze loopt naar me toe en legt haar hand op mijn voorhoofd. 'Hm, geen koorts. Maar laat mij Kai anders bellen, dan kun jij nog even je rust pakken hier.'

Ze strekt haar hand uit om de telefoon van mijn nachtkastje te grissen, maar ik hou haar tegen. 'Nee, laat maar. Ik bel hem zelf wel.'

Als mijn vriendin de kamer weer heeft verlaten, laat ik mezelf onderuit zakken. Mijn handen plaats ik achter mijn hoofd, waarna ik mijn ogen sluit en de haarscherpe beelden van vannacht de revue opnieuw passeren. Ik voel mijn mondhoeken naar beneden krullen als het besef indaalt dat ik alles gedroomd heb. *Dat heel Tobias dus niet bestaat.* Direct erachteraan concludeer ik dat dat betekent dat ik dus ook nog gewoon werk heb, maar gek genoeg voel ik me daardoor niet beter. Sterker nog, ik kan me vandaag ziek melden, maar dat verandert niets aan het feit dat ik eigenlijk al weken met lood in mijn schoenen naar kantoor ga. Ja, Cosmo betaalt goed: ik verdien dankzij mijn connecties zelfs meer dan de gemiddelde marketeer. Maar na vannacht is er iets veranderd. Iets wat ik diep vanbinnen allang wist, maar waarvoor

fata morgana Tobias me het laatste zetje gaf: *mijn hart ligt bij het zingen. Niet bij stukjes schrijven.*

Dan neem ik een drastisch besluit.

‘Ah, Cher?’

‘Ja, met mij, ik...’

‘Don’t worry, iedereen verslaapt zich weleens. Ik ontsla je heus niet, we zijn juist hartstikke blij met je. Nou, kom maar zo snel mogelijk hierheen, praten we zo verder, oké?’

‘Ik blijf thuis. En niet alleen vandaag.’

‘Hoe bedoel je?’

Ik schraap mijn keel – en dan komt het hoge woord eruit. ‘Het spijt me Kai, ik laat jullie gaan. Maar dat opent ook weer nieuwe deuren, toch?’

Copyright © Wendy de Liefde